

Schubertiada

27a edició

Estimaràs la música

In des Lenzes heiterm Glanze
Lese jede zarte Brust,
In des Herbstes welkem Kranze
Meinen Schmerz und meine Lust.

En el joiós esclat de la primavera
i en la marcida garlanda de la tardor,
tots els cors tendres podran llegir
el meu goig i el meu dolor.

Klage der Ceres
Franz Schubert | Friedrich Schiller

Dissabte 17 d'agost 2019

Christiane Karg, soprano
Gerold Huber, piano

Lieder de Schubert

"Franz Schubert és el gran amor de la meva vida.
L'estudi de la seva obra, com a oient o intèrpret,
representa i representa l'acompliment de tots els meus
ideals i objectius artístics. La humanitat, la modernitat
i la profunditat de les seves expressions musicals el
converteixen per a mi en el més genial de tots els
compositors genials: etern, insondable, inexplicable."

Brigitte Fassbaender

Christiane Karg, soprano
Cerold Huber, piano

Lieder de Schubert

Dissabte 17 d'agost,
21:00 h

FRANZ SCHUBERT

- 32' Strophe aus «Die Götter Griechenlands», D. 677 (1819)
Ganymed, D. 544 (1817)
Memnon, D. 541 (1817)
Iphigenia, D. 573 (1817)
Klage der Ceres, D. 323 (1816)

— PAUSA —

- 14' Mignon, D. 321 (1815)
Nur wer die Sehnsucht kennt, D. 877/4 (1826)
Heiß mich nicht reden, D. 726 (1821)
So lasst mich scheinen, D. 727 (1821)
- 22' La pastorella al prato, D. 528 (1817)
Vier Canzonen, D. 688 (1820)
Non t'accostar all'urna
Guarda, che bianca luna
Da quel sembiante appresi
Mio ben ricordati
Vedi quanto t'adoro, D. 510 (1816)

19:30 h | Conferència

“Les cançons italianes de Schubert”
A càrrec d'Antoni Colomer

Christiane Karg, soprano

Nascuda a Baviera, va estudiar al Mozarteum de Salzburg. Ha format part de l'Opernstudio de l'Òpera d'Hamburg i de l'Òpera de Frankfurt. Participa regularment al Festival de Salzburg i a teatres com el Theater an der Wien, l'Òpera de Baviera, la Komische Oper de Berlin o la Semperoper de Dresden. Ha debutat també a l'Òpera de Viena, La Scala de Milà, el Covent Garden o el Met de Nova York. Entre els seus papers hi ha els de Susanna (*Le nozze di Figaro*), Pamina (*La flauta màgica*) o Mélisande (*Pelléas et Mélisande*). Apassionada pel *lied*, és convidada regularment a la Schubertiade Schwarzenberg i el Wigmore Hall de Londres i ofereix recitals als festivals més importants. És directora artística del Festival KunstKlang de Feuchtwangen, la seva ciutat natal. El 2015 va guanyar el Premi de Cultura de Baviera en la categoria d'Art i el 2018 el Premi Brahms de la Societat Brahms de Schleswig-Hostein.

Aquest és el segon concert de Christiane Karg a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2009.

Gerold Huber, piano

Gerold Huber va estudiar piano amb Friedemann Berger a la Hochschule für Musik und Theater de Munic i va assistir a les classes de *lied* de Dietrich Fischer-Dieskau a Berlín. El 1998 va ser guardonat, juntament amb Christian Gerhaher, amb el Premi Internacional Pro Musicis. Des de 2013 és professor d'acompanyament de *lied* a la Hochschule für Musik de Würzburg. Ha aparegut en festivals de renom i importants sales de concerts, com ara el Musikverein de Viena, el Wigmore Hall de Londres o l'Òpera de Munic, actuant amb Christian Gerhaher, Franz-Josef Selig, Mojca Erdmann, Diana Damrau, Ruth Ziesak, Maximilian Schmitt, Christiane Karg, Rolando Villazon i d'altres. És el director artístic del festival Pollinger Tage Alter und Neuer Musik. Els seus enregistraments amb Christian Gerhaher, tots ells publicats per Sony Classic, han estat guardonats amb diversos premis, entre ells el Premi Gramophone l'any 2015 per "Nachtviolen".

Aquest és el desè concert de Gerold Huber a la Schubertíada; hi va debutar l'any 2000.

Móns perduts

Sílvia Pujalte, divulgadora musical especialitzada en *lied*

“Món formós, on ets?” Partint d'una estrofa extreta d'un llarg poema de Schiller, la preciosa miniatura que obre el recital ens parla del sentiment de pèrdua. Ho fa d'una manera prou indefinida i alhora prou directa perquè tots ens hi sentim al·ludits, i ens predisposa a compartir les penes de les ànimes que vaguen pel programa mentre ens preguntem per les nostres pròpies absències.

En l'Antiga Grècia, els déus i la natura es confonen; els homes, innocents com criatures, hi conviuen en harmonia i tot gira entorn de l'Art. Schiller descriu a bastament aquest món idealitzat i enyorat en el poema *Die Götter Griechenlands* [Els déus de Grècia], un bon exemple de l'atracció que sentien per la cultura grega els intel·lectuals alemanys de l'època. Els quatre *lieder* que el segueixen, els poemes dels quals fan referència a quatre mites hel·lènics, són també un testimoni d'aquesta passió.

La *Illiada* ens parla del pastor Ganimedes: "A causa de la seva bellesa, els déus el raptaren perquè servís el vi a Zeus i perquè visqués entre els sempiterns." A *Canymed*, Goethe ens el presenta en el moment en què Zeus, transformat en àliga, se l'enduu cap a l'Olimp. Schubert ens transmet vívidament la sorpresa del noi, la seva incertesa i, finalment, el seu desig d'abraçar el déu. El següent *lied* ens porta a un episodi de la guerra de Troia: Mèmnon, fill d'Eos, la deessa de l'albada, és mort per Aquileu (serà la seva darrera victòria en combat abans que Paris el mati a ell). La desesperació de la seva mare és tan gran que Zeus li concedeix que pugui tornar a veure viu el fill un instant cada dia, precisament el moment que amb els seus dits de rosa obre la porta del cel a Hèlios, el déu del sol. *Memnon*, amb poema de Mayrhofer, és una altra de les joies del programa; és el lament del jove, que des de la mort sospira per aquest segon de vida. Sense moure'ns de la *Illiada* trobem Ifigènia, a qui el seu pare Agamèmnon ofereix en sacrifici per aconseguir el favor dels déus. La deessa Artemisa la salva de la mort i la porta a Tàurida, com a sacerdotessa seva. *Iphigenia*, amb paraules també de Mayrhofer, és la súplica de la jove, enyorada de la seva terra, perquè li sigui permès de retornar-hi.

Finalment, escoltarem un dels últims *lieder* en forma de cantata que va escriure Schubert, ***Klage des Ceres***, que evoca un altre rapte, el de Proserpina, a qui Plutó s'ha endut a l'Hades. Aquest cop Zeus és més sensible als precis de la mare, Ceres, i disposa que Plutó haurà d'alliberar Proserpina sis mesos a l'any; els primers brots de la primavera anuncien el retorn de la filla a la vida. Les onze estrofes de Schiller narren el dolor de la mare, en una llarga peça, molt exigent per a la cantant, que sorprendrà per la seva força a aquells de vosaltres que no la conegeu.

Els quatre *lieder* anteriors ens parlen de joves als quals els ha estat arrabassat el seu món. És el cas també, en un context molt diferent, de la veu que ens parla en el següent bloc de cançons. Mignon, un dels personatges de la novel·la de Goethe *Anyes d'aprenentatge de Wilhelm Meister*, és evasiva, misteriosa i contradictòria, i les seves quatre cançons són una oportunitat d'entreveure els seus sentiments. La primera, ***Mignon***, és l'única versió que va fer Schubert del poema *Kennst du das Land*, que ens parla dels orígens de la nena: segrestada de petita a casa seva, al sud d'Itàlia (una Itàlia que atreia Goethe i els seus contemporanis tant com la idealitzada Grècia), arriba a Alemanya travessant els Alps amb una colla de saltimbanquis que la maltracta fins que Wilhelm Meister l'acull. A continuació la sentirem parlar de la seva solitud i la seva enyorança (en una cançó que a la novel·la és un duo amb l'arpista); a la tercera cançó ens suplica que no l'obliguem a confessar un secret que l'oprimeix i a la quarta afronta amb serenitat la seva mort propera. De ***Nur wer die Sehnsucht kennt*** escoltarem la sisena i última versió que va escriure Schubert (que és també el seu últim *lied*

amb poema de Goethe), mentre que de *Heiß mich nicht reden* i *So lasst mich scheinen* escoltarem la primera de les dues que va fer. És a dir, tindrem ocasió d'apreciar un dels retrats que el compositor fa de Mignon, dibuixat al llarg de nou anys.

Per introduir l'últim bloc del recital ens hem de remuntar als temps de Schubert a l'escola, on l'excel·lent músic Antonio Salieri, encara mestre de capella de la Cort Imperial de Viena, era professor. Alguns alumnes especialment ben dotats per a la música gaudien del privilegi de completar la seva formació rebent classes particulars a casa del mestre; no cal dir que Schubert n'era un i va continuar sent-ho un cop deixat l'internat. D'aquesta època són les dues àries que escoltarem avui, compostes, casualment o no, tot just després de les primeres estrenes de Rossini a Viena. Es tracta de *Vedi quanto adoro*, una destacable escena amb text de Metastasio que ens retorna a la mitologia grega, amb Dido que canta el seu amor a Eneas, i l'encantadora *La pastorella al prato* (una ariette, per ser precisos, més modesta i lleugera que una ària), amb text de Goldoni.

Schubert havia triat la seva llengua per a fer música, per més que Salieri hagués intentat que es deixés d'estar d'experiments alemanys, i després d'aquestes àries va compondre poques obres més amb textos italians. Entre elles hi ha les *Vier Canzonen*, que segurament va escriure a petició d'una de les senyoretes del seu cercle, Franziska Roner von Ehrenwerth. Ara no parlem ja d'àries sinó de cançó italiana, d'estil belcantista però tècnicament molt més assequible que l'ària i, per tant, més adequada per a una cantant no professional.

Per a aquestes cançons, Schubert no recorre a la poesia, potser perquè encara estava poc disponible excepte en traduccions, sinó que acut novament a textos de Metastasio, a fragments de les seves òperes. El temps, però, acabaria revelant que els dos primers no eren del cèlebre llibretista sinó de Jacopo Vittorelli, a penes conegut avui dia, i que després de tot sí eren dos poemes, extrets de la col·lecció *Anacreontiche ad Irene*. En qualsevol cas, en tractar-se d'obres destinades a ser interpretades als salons, on els excessos no eren ben vistos, la càrrega dramàtica que originàriament poguessin tenir els textos queda suavitzada (la qual cosa ens donarà un respir als oients d'aquest recital). Les quatre cançons tenen caràcters diferents; la primera, ***Non t'accostar all'urna***, és una petita escena dramàtica; ***Guarda, che bianca luna*** és una serenata, mentre que ***Da quel sembiante appresi***, encaixa com *La pastorella al prato* en la categoria d'encantadora. Finalment, la més coneguda de les quatre, ***Mio ben recordati***, és segurament la que més deixa entreveure l'innegable caràcter schubertià en unes peces que tenen un innegable caràcter italià.

20^è
Liceu

*la força
de l'òpera*

DESCOBREIX
TOTA LA NOVA
TEMPORADA
2019 / 2020

LICEU.CAT

**CELEBREM
LA TEMPORADA
DELS 20 ANYS**

ABONAMENTS
DE 3 A 12 TÍTOLS

FINA A UN
35%
DTE

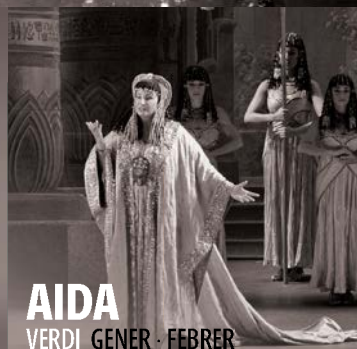
Irène Theorin

TURANDOT
PUCCINI OCTUBRE

DOÑA FRANCISQUITA
VIVES NOVEMBRE

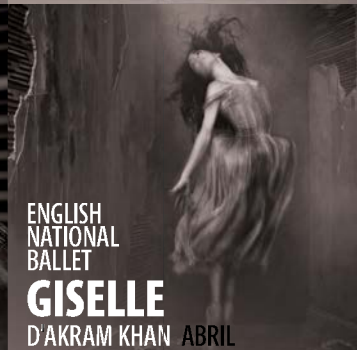
AIDA
VERDI GENER · FEBRER

LA CLEMENZA DI TITO
MOZART FEBRER · ABRIL

LOHENGRIN
WAGNER MARÇ · ABRIL

ENGLISH NATIONAL BALLET
GISELLE
D'AKRAM KHAN ABRIL

ALCIONE
MARAIS MAIG

CARMEN
BIZET JUNY

IL BARBIERE DI SIVIGLIA
ROSSINI JULIOL · AGOST

Lieder de Schubert

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Friedrich von Schiller

Strophe aus «Die Götter Griechenlands»

Schöne Welt, wo bist du? Kehre wieder
Holdes Blütenalter der Natur!
Ach, nur in dem Feenland der Lieder
Lebt noch deine fabelhafte Spur.
Ausgestorben trauert das Gefilde,
Keine Gottheit zeigt sich meinem Blick,
Ach, von jenem lebenswarmen Bilde
Blieb der Schatten nur zurück.

Estrofa d'”Els déus de Grècia”

Oh món formós, on ets? Torna de nou,
encisadora edat d'or de la natura!
Ai, només en els contes del país de les fades
viu encara el teu fabulós vestigi.
Desolats, els camps estan de dol,
cap divinitat es mostra al meu esguard.
Ai, d'aquelles càlides imatges plenes de vida
només en resta l'ombra.

Johann Wolfgang von Goethe

Ganymed

Wie im Morgenglanze
Du rings mich anglühst,
Frühling, Geliebter!
Mit tausendfacher Liebeswonne
Sich an mein Herze drängt
Deiner ewigen Wärme
Heilig Gefühl,
Unendliche Schöne!

Dass ich dich fassen möcht'
In diesen Arm!

Ach, an deinem Busen
Lieg' ich und schmachte,
Und deine Blumen, dein Gras
Drängen sich an mein Herz.
Du kühlst den brennenden
Durst meines Busens,
Lieblicher Morgenwind!
Ruft drein die Nachtigall
Liebend mach mir aus dem Nebeltal.
Ich komm', ich komme!
Ach wohin, wohin?

Ganimedes

A la claror del matí,
com resplendeixes al meu entorn,
primavera estimada!
Mil vegades, amb el goig de l'amor,
prem al meu cor
la teva caliditat
de sagrats sentiments,
la infinita beutat.

Com m'agradaria estrènyer-te
en aquests braços!

Ai, lànguid
jec al teu pit
i les teves flors, el teu herbam
s'empenten al meu cor.
Tu apaivagues la set ardent
del meu pit,
gentil oreig del matí!
Endins, em crida amablement
el rossinyol des de la vall boirosa.
Ja vinc, ja vinc!
Però a on? Ai, cap on?

Hinauf! strebt's hinauf!
 Es schweben die Wolken
 Abwärts, die Wolken
 Neigen sich der sehrenden Liebe.
 Mir! Mir!
 In eurem Schosse
 Aufwärts!
 Umfänglich umfängen!
 Aufwärts an deinen Busen,
 Allliebender Vater!

Amunt! Amunt voldria anar.
 Els núvols davallen
 es vinclen
 davant el deler d'amor.
 Cap a mi! Cap a mi!
 A la vostra falda,
 amunt!
 Abraçant, abraçant!
 Amunt vers el teu pit,
 pare de l'amor plener!

Johann Mayrhofer

Memnon

Den Tag hindurch nur einmal mag ich
 sprechen,
 Gewohnt zu schweigen immer und
 zu trauern:
 Wenn durch die nachtgeboren
 Nebelmauern
 Aurorens Purpurstrahlen liebend
 brechen.

Für Menschenohren sind es Harmonien.
 Weil ich die Klage selbst melodisch
 künde
 Und durch der Dichtung Glut des Rauhe
 ründe,
 Vermuten sie in mir ein selig Blühen.

In mir, nach dem des Todes
 Arme langen,
 In dessen tiefstem Herzen Schlangen wühlen;
 Genährt von meinen schmerzlichen Gefühlen
 Fast wütend durch ein ungestillt Verlangen:

Mit dir, des Morgens Göttin, mich zu einen,
 Und weit von diesem nichtigen Getriebe,
 Aus Sphären edler Freiheit, aus Sphären
 reiner Liebe,
 Ein stiller, bleicher Stern herab zu scheinen.

Mèmnnon

Durant tot el dia només puc parlar una sola
 vegada,
 habituat a estar sempre en silenci i al
 planyiment:
 quan, a través dels murs de boira formats per
 la nit,
 els raigs purpuris de l'Aurora trenquen
 amorosament.

Per a orelles humanes són harmonies.
 I perquè jo proclamo melodiosament el meu
 plany
 i, mitjançant el fervor de la poesia,
 arrodoneixo el que és bast,
 es pensen que en mi hi ha un joiós floriment.

En mi, després que els braços de la mort
 m'han abastat
 i que al fons del cor furguen les serps;
 nodrit per els meus dolorosos sentiments,
 quasi furiós per un insaciable desig:

d'unir-me amb tu, deessa del matí,
 i lluny d'aquest fútil enrenou,
 de les esferes de la noble llibertat, de les
 esferes de l'amor pur,
 resplendir com un estel pàlid i silent.

Johann Mayrhofer

Iphigenia

Blüht denn hier an Tauris Strande,
 Aus dem teuren Vaterlande keine Blume,
 Weht kein Hauch
 Aus den seligen Gefilden,
 Wo Geschwister mit mir spielten? –
 Ach, mein Leben ist ein Rauch!

Trauernd wank' ich in dem Haine, –
 Keine Hoffnung nähr' ich – keine,
 Meine Heimat zu erseh'n,
 Und die See mit hohen Wellen,
 Die an Klippen sich zerschellen,
 Übertäubt mein leises Fleh'n.

Göttin, die du mich gerettet,
 An die Wildnis angekettet, –
 Rette mich zum zweitenmal;
 Gnädig lasse mich den Meinen,
 Lass' o Göttin! mich erscheinen
 In des grossen Königs Saal!

Friedrich von Schiller

Klage der Ceres

Ist der holde Lenz erschienen?
 Hat die Erde sich verjüngt?
 Die besonnten Hügel grünen,
 Und des Eises Rinde springt.
 Aus der Ströme blauem Spiegel
 Lacht der unbewölkte Zeus,
 Milder wehen Zephyrs Flügel,
 Augen treibt das junge Reis.
 In dem Hain erwachen Lieder.
 Und die Oreade spricht:
 Deine Blumen kehren wieder,
 Deine Tochter kehret nicht.

Ach, wie lang' ist's, dass ich walle
 Suchend durch der Erde Flur!
 Titan, deiner Strahlen alle
 Sandt' ich nach der teuren Spur;
 Keiner hat mir noch verkündet
 Von dem lieben Angesicht,
 Und der Tag, der alles findet,
 Die Verlorne fand er nicht,
 Hast du, Zeus, sie mir entrissen?

Ifigènia

Aquí, al litoral de Tàurida, no hi creix
 cap flor del país hel·lènic?
 No bufa cap oreig suau
 dels benaventurats camps
 on les meves germanes jugaven amb mi? –
 Ai, la meva vida és un no res!

Amb tristor, camino vacil·lant pel boscatge –
 no nodreixo cap esperança – cap,
 de tornar a veure la meva pàtria,
 i el mar amb les seves grans onades
 que rompen contra les roques,
 eixorda les meves apagades súpliques.

Oh deessa, tu que m'has salvat
 i encadenat en aquest lloc desert,
 salva'm una segona vegada;
 sigues indulgent i deixa'm, oh deessa,
 comparèixer davant la meva gent,
 a la sala del magne rei!

El plany de Ceres

Ha vingut l'encisadora primavera?
 S'ha rejuenit la terra?
 Els tossals assolellats verdegem
 i la crosta de gel s'esquerda.
 En el blau mirall dels rius,
 Zeus somriu sense núvols,
 les ales del Zèfir baten més suaument,
 els nous rebrolts treuen gemes.
 Cants es desperten en el boscatge.
 I l'Orèada diu:
 tornen les teves flors
 però no pas la teva filla.

Ai, quant de temps fa que erro
 cercant per la terra!
 Tità, tots els teus llamps
 els he enviat darrere el preciós rastre;
 ningú encara m'ha donat cap notícia
 del rostre estimat,
 i el dia, que tot ho troba,
 no ha pogut trobar la que ha desaparegut.
 Zeus, no me l'has pas arrabassat?

Hat, von ihrem Reiz gerührt,
Zu des Orkus schwarzen Flüssen
Pluto sie hinabgeführt?

Wer wird nach dem düstern Strande
Meines Grames Bote sein?
Ewig stösst der Kahn vom Lande,
Doch nur Schatten nimmt er ein.
Jedem sel'gen Aug' verschlossen
Bleibt das nächtliche Gefild,
Und so lang der Styx geflossen,
Trug er kein lebendig Bild.
Nieder führen tausend Steige,
Keiner führt zum Tag zurück,
Ihre Tränen bringt kein Zeuge
Vor der bangen Mutter Blick.

Mütter, die aus Pyrrhas Stamme
Sterbliche geboren sind,
Dürfen durch des Grabes Flamme
Folgen dem geliebten Kind;
Nur was Jovis Haus bewohnt,
Nahet nicht dem dunkeln Strand,
Nur die Seligen verschonet,
Parzen, eure strenge Hand.
Stürzt mich in die Nacht der Nächte
Aus des Himmels goldnem Saal!
Ehret nicht der Göttin Rechte.
Ach! sie sind der Mutter Qual!

Wo sie mit dem finstern Gatten
Freudlos thronet, stieg' ich hin,
Und träte mit den leisen Schatten
Leise vor die Herrscherin.
Ach, ihr Auge, feucht von Zähren,
Sucht umsonst das goldne Licht,
Irret nach entfernten Sphären,
Auf die Mutter fällt es nicht -
Bis die Freude sie entdeckt,
Bis sich Brust mit Brust vereint,
Und, zum Mitgefühl erwecket,
Selbst der rauhe Orkus weint.

Eitler Wunsch! Verlorne Klagen!
Ruhig in dem gleichen Gleis
Rollt des Tages sichrer Wagen,
Ewig steht der Schluss des Zeus.
Weg von jenen Finsternissen
Wandt' er sein beglücktes Haupt;
Einmal in die Nacht gerissen,
Bleibt sie ewig mir geraubt,

Potser Plutó, corprès per els seus encants,
se l'ha emportat
vers els negres rius d'Orc?

Devers els tenebrosos ribatges, qui serà
el missatger de la meua aflicció?
Eternament, la barca deixa la riba
però només recull ombres.
Els camps de la nit romanen tancats
per a tots els benaurats ulls
i per més que l'Estiv ha fluït,
no ha dut cap imatge vivent.
Milers de viaranys porten allà baix
i cap d'ells torna a la llum del dia,
cap testimoni duu les seves llàgrimes
a l'esguard de la mare angoixada.

Les mares, de la nissaga de Pirra,
nascudes immortals,
poden seguir els seus infants estimats,
a través de les flames de la tomba;
només qui viu a la casa de Júpiter,
es pot acostar al tenebrós ribatge,
Parques, només els difunts defugen
les vostres severes mans.
Llanceu-me dins la nit de les nits
des de les daurades estances del cell!
No respecteu pas els privilegis de la deessa,
ai, ells són els turments d'una mare!

Allà on ella, amb el seu sinistre espòs,
regna sense gaubança, jo hi davallaré
i, junt amb les ombres silencioses, m'acostaré
davant la sobirana sense fer fressa.
Ai, els seus ulls plens de llàgrimes,
cerquen debades la daurada llum,
erren vers ambients llunyans,
però no veuen la seva mare -
fins que ella descobreix la joia,
fins que llurs pits s'uneixen
i, colpit per la compassió,
àdhuc el rude Orc plora.

Fútil desig! Planys perduts!
Impertorbable, sempre en el mateix curs,
circula el ferm carruatge del dia,
la resolució de Zeus es manté per sempre.
Lluny d'aquells foscos reialmes,
ha girat el seu venturós cap,
un cop arrossegada vers la nit,
ella em serà presa per sempre,

Bis des dunkeln Stromes Welle
 Von Aurorens Farben glüht,
 Iris mitten durch die Hölle
 Ihren schönen Bogen zieht.

Ist mir nichts von ihr geblieben?
 Nicht ein süß erinnernd Pfand,
 Dass die Fernen sich noch lieben,
 Keine Spur der teuren Hand?
 Knüpfet sich kein Liebesknoten
 Zwischen Kind und Mutter an?
 Zwischen Lebenden und Toten
 Ist kein Bündnis aufgetan?
 Nein, nicht ganz ist sie entflohen!
 Wir sind nicht ganz getrennt!
 Haben uns die ewig Hohen
 Eine Sprache doch vergönnt!

Wenn des Frühlings Kinder sterben,
 Wenn von Nordes kaltem Hauch
 Blatt und Blume sich entfärben,
 Traurig steht der nackte Strauch,
 Nehm ich mir das höchste Leben
 Aus Vertumnus' reichem Horn,
 Opfernd es dem Styx zu geben,
 Mir des Samens goldnes Korn.
 Trauernd senk' ich's in die Erde,
 Leg' es an des Kindes Herz,
 Dass es eine Sprache werde
 Meiner Liebe, meinem Schmerz.

Führt der gleiche Tanz der Horen
 Freudig nun den Lenz zurück,
 Wird das Tote neu geboren
 Von der Sonne Lebensblick;
 Keime, die dem Auge starben
 In der Erde kaltem Schoss,
 In das heitre Reich der Farben
 Ringen sie sich freudig los.
 Wenn der Stamm zum Himmel eilet,
 Sucht die Wurzel scheu die Nacht,
 Gleich in ihre Pflege teilet
 Sich des Styx, des Äthers Macht.

Halb berühren sie der Toten,
 Halb der Lebenden Gebiet -
 Ach, sie sind mir teure Boten,
 Süsse Stimmen vom Cocyt!
 Hält er gleich sie selbst verschlossen
 In dem schauervollen Schlund,
 Aus des Frühlings jungen Sprossen

fins que les onades del fosc corrent
 resplendeixin amb els colors de l'Aurora
 i que Iris, enmig de l'infern,
 tesi el seu formós arc.

D'ella, no m'ha restat res?
 Ni tan sols una dolça penyora de recordança
 i que tot i ser lluny ens estimem encara,
 cap rastre de la seva estimada mà?
 No resta cap lligam d'amor
 entre la filla i la mare?
 No hi ha cap connexió
 entre els vius i els morts?
 No, ella no m'ha pas abandonat del tot!
 No estem completament separades!
 Els déus eterns ens han tanmateix
 concedit una paraula!

Quan els fills de la primavera moren,
 quan, per la freda alenada del nord,
 les fulles i les flors perden el color
 i trist resta l'arbust nu,
 jo prenc la vida més elevada
 de l'abundós corn de Vertumne,
 per donar-la com ofrena a l'Estix,
 els daurats grans de blat
 els sembró a la terra,
 els poso al cor de la meua filla
 per què esdevinguin una paraula
 del meu amor, del meu dolor.

Ara la mateixa dansa de les Hores,
 joiosament, fa retornar la primavera,
 reneix tot el que era mort
 sota l'esguard vivificant del sol;
 les llavors que semblaven mortes
 en el fred ventre de la terra,
 broten alegrement vers
 el bell reialme dels colors.
 Quan la tija s'apressa vers el cel,
 l'arrel, tremolosa, cerca la nit
 i així comparteixen en llurs comeses
 el poder d'Estix i el de l'Èter.

La seva meitat rau en el domini
 dels morts i l'altra en el dels vius -
 ai, per a mi elles són les valuoses missatgeres,
 les dolces veus del Cocit!
 Per bé que ell la mantingui captiva
 a l'horrible abisme,
 des dels joves brots de primavera,

Redet mir der holde Mund;
Dass auch fern vom goldnen Tage,
Wo die Schatten traurig ziehn,
Liebend noch der Busen schlage,
Zärtlich noch die Herzen glühn.

O, so lasst euch froh begrüßen,
Kinder der verjüngten Au,
Euer Kelch soll überfließen
Von des Nektars reinstem Tau.
Tauchen will ich euch in Strahlen,
Mit der Iris schönstem Licht
Will ich eure Blätter malen
Gleich Aurorens Angesicht.
In des Lenzes heiterm Glanze
Lese jede zarte Brust,
In des Herbstes welkem Kranze
Meinen Schmerz und meine Lust.

Johann Wolfgang von Goethe

Mignon

Kennst du das Land, wo die Zitronen blühn,
Im dunklen Laub die Gold-Orangen
glühn,
Ein sanfter Wind vom blauen Himmel weht,
Die Myrte still und hoch der Lorbeer steht,
Kennst du es wohl?
Dahin! Dahin
Möcht' ich mit dir, o mein Geliebter, ziehn.

Kennst du das Haus? Auf Säulen ruht sein
Dach,
Es glänzt der Saal, es schimmert das Gemach,
Und Marmorbilder stehn und sehn mich an:
Was hat man dir, du armes Kind, getan?
Kennst du es wohl?
Dahin! Dahin
Möcht' ich mit dir, o mein Beschützer, ziehn.

Kennst du den Berg und seinen
Wolkensteg?
Das Maultier sucht im Nebel seinen Weg;
In Höhlen wohnt der Drachen alte Brut;
Es stürzt der Fels und über ihn die Flut,
Kennst du ihn wohl?
Dahin! Dahin
Geht unser Weg! o Vater, lass uns ziehn!!

em parla la seva veu encisadora;
encara que lluny dels dies daurats,
allà on tristament passen les ombres,
el seu cor batega ple d'amor
i brilla encara tendrament.

Oh, deixeu que us saludi alegrement
fills de les prades rejoyenides,
el vostre calze ha de vessar
del puríssim nèctar de la rosada.
Us vull amarar amb els raigs
de la més formosa llum d'Iris,
vull pintar les vostres fulles
com el rostre d'Aurora.
En el joiós esclat de la primavera
i en la marcida garlanda de la tardor,
tots els cors tendres podran llegir
el meu goig i el meu dolor.

Mignon

Coneixes el país on floreixen els llimoners
i daurades taronges resplendeixen enmig del
fosc fullam,
on del cel blau bufa un oreig suau,
on creixen la serena murtra i el lloer ben alt?
El coneixes potser?
Cap allí, cap allí
amb tu m'agradaria anar, oh estimat meu.

Coneixes la casa? Damunt columnes reposa la
seva teulada.
Brilla la sala, les estances resplendeixen,
hi ha estàtues de marbre que m'esguarden:
què t'han fet, pobre criatura?
La coneixes potser?
Cap allí, cap allí
amb tu m'agradaria anar, oh protector meu.

Coneixes la muntanya i la seva passera
ennuvolada?
La mula hi cerca el seu camí;
dins de coves viu la vella nissaga dels dracs;
cau la roca i al seu damunt el devessall!
La coneixes potser?
Cap allí, cap allí
ens porta el nostre camí! Oh Pare, deixa'ns
marxar!

Johann Wolfgang von Goethe

Nur wer die Sehnsucht kennt

Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiss, was ich leide!
Allein und abgetrennt
Von aller Freude,
Seh' ich an's Firmament
Nach jener Seite.
Ach! der mich liebt und kennt
Ist in der Weite.
Es schwindelt mir, es brennt
Mein Eingeweide.
Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiss, was ich leide!

Només qui coneix l'enyor

Només qui coneix l'enyor
sap, el que jo pateixo!
Sola i apartada
de tota joia,
esguardo el firmament
de totes bandes.
Ai! El que em coneix i m'estima
és lluny.
El cap em roda, em cremen
les entranyes.
Només qui coneix l'enyor
sap, el que jo pateixo!

Johann Wolfgang von Goethe

Heiß mich nicht reden

Heiss mich nicht reden, heiss mich schweigen,
Denn mein Geheimnis ist mir Pflicht;
Ich möchte dir mein ganzes Innre zeigen,
Allein das Schicksal will es nicht.

Zu rechter Zeit vertreibt der Sonne Lauf
Die finstre Nacht, und sie muss sich erhellen;
Der harte Fels schliesst seinen Busen auf,
Missgönnt der Erde nicht die tiefverborgnen
Quellen.

Ein jeder sucht im Arm des Freundes Ruh,
Dort kann die Brust in Klagen sich ergiessen;
Allein ein Schwur drückt mir die Lippen zu
Und nur ein Gott vermag sie aufzuschliessen.

No em diguis de parlar

No em diguis de parlar, digues-me de callar,
car el secret és la meva obligació,
voldria mostrar-te tota la meva ànima,
però el destí no ho permet.

En el moment just, el curs del sol foragita
la foscúria de la nit que s'ha d'il·luminar,
la dura roca obre el seu interior,
la terra allibera deus profundament
ocultes.

Cadascú cerca el repòs en el braç de l'amic,
allà pot buidar tots els planys del seu cor,
tan sols un jurament em tanca els llavis
i només un Déu té el poder d'obrir-los.

Johann Wolfgang von Goethe

So lasst mich scheinen

So lasst mich scheinen, bis ich werde,
Zieht mir das weisse Kleid nicht aus!
Ich eile von der schönen Erde
Hinab in jenes dunkle Haus.

Dort ruh' ich eine kleine Stille,
Dann öffnet sich der frische Blick;
Ich lasse dann die reine Hülle,
Den Gürtel und den Kranz zurück.

Deixeu-me aparèixer

Deixeu-me aparèixer fins que així esdevingui,
no em traieu el vestit blanc!
M'apresso lluny d'aquesta bella terra
vers el ferm sojorn d'allà baix.

Allà reposaré un petit moment
i s'obrirà un nou esguard;
llavors deixaré enrere el pulcre embolcall,
el cinturó i la corona.

Und jene himmlischen Gestalten
 Sie fragen nicht nach Mann und Weib,
 Und keine Kleider, keine Falten
 Umgeben den verklärten Leib.

Zwar lebt' ich ohne Sorg' und Mühe,
 Doch fühl't' ich tiefen Schmerz genug.
 Vor Kummer altert' ich zu frühe;
 Macht mich auf ewig wieder jung!

Carlo Goldoni

La pastorella al prato

La pastorella al prato
 Contenta se ne va
 Coll' agnellino a lato
 Cantando in libertà.

Se l'innocente amore
 Grandisce il suo pastore
 La bella pastorella
 Contenta ognor sarà.

Vier Canzonen

Jacopo Vittorelli

Non t'accostar all'urna

Non t'accostar all'urna,
 Che l'osse mie rinserra,
 Questa pietosa terra
 E' sacra al mio dolor.

Ricuso i tuoi giacinti
 Non voglio i tuoi pianti:
 Che giovan agli estinti
 Due lagrime, due fior?

Empia! Dovevi allor
 Porgermi un fil d'aita,
 Quando traeva la vita
 In grembo dei sospir.

Ah che d'inutil pianto
 Assordi la foresta?
 Rispetta un'ombra mesta,
 E lasciala dormir.

Aquelles criatures celestials
 no preguntaran si sóc home o dona,
 i cap roba, cap vestit,
 cobrirà el meu cos transfigurat.

Per bé que he viscut sense tribulls ni fatics,
 també he sofert a bastament.
 De pena he envellit abans d'hora;
 feu que torni a ser jove eternament!

La pastora a la prada

La pastora a la prada
 se'n va contenta,
 amb l'anyell al costat
 i cantant en llibertat.

Si l'innocent amor
 és grat al seu pastor
 la bella pastora
 estarà sempre contenta.

Quatre canzone

No t'acostis al sepulcre

No t'acostis al sepulcre
 que guarda els meus ossos,
 aquesta terra pietosa
 és sagrada per al meu dolor.

No accepto els teus jacints;
 no vull els teus plors,
 de què serveixen al difunt
 dues llàgrimes, dues flors?

Cruel! Hauries d'haver-me
 donat un fil d'ajut
 quan la meva vida s'encaminava
 vers el faldar dels sospirs.

Amb quins inútils plors
 eixordes la forest?
 Respecta una ombra trista,
 i deixa-la dormir.

Jacopo Vittorelli

Guarda, che bianca luna

Guarda che bianca luna!
Guarda che notte azzurra!
Un'aura non susurra,
Nò, non tremola uno stel.

L'usignoletto solo
Va dalla siepe all'orno,
E sospirando intorno
Chiami la sua fedel.

Ella ch'el sente oppena,
Vien di fronda in fronda,
E pare che gli dica,
Nò, non piangere: son qui.

Che gemiti son questi!
Che dolci pianti Irene,
Tu mai non me sapesti
Rispondere così!

Pietro Metastasio

Da quel sembiante appresi

Da quel sembiante appresi
A sospirand' amore
Sempre per quel sembiante
Sospirerò d'amore.

La face a cui m'accesi
Solo m'alletta e piace,
È fredda ogn'altra face
Per riscaldarmi il cuore.

Pietro Metastasio

Mio ben, ricordati

Mio ben ricordati,
Se avvien, ch'io mora:
Quanto quest' anima
Fedel t'amò.

E se pur amano
Le fredde ceneri:
Nell' urna ancora
T'adorerò.

Guaita que blanca és la lluna!

Guaita que blanca és la lluna!
Guaita que blava és la nit!
Cap oreig xiuxiueja,
no, cap branca tremola.

El rossinyol tot sol
va de la bardissa al faig
i tot sospirant a l'entorn
crida la seva estimada.

Ella, que a penes el sent,
va de branca en branca
i sembla dir-li,
no, no ploris, sóc aquí.

Quins laments són aquests,
quins dolços plors, Irene,
tu mai has sabut
respondre'm així!

D'aquell rostre he après

D'aquell rostre he après
a sospirar d'amor,
i sempre per aquell rostre
sospiraré d'amor.

La torxa en la que m'he encès
només a mi em sedueix i em plau,
i totes les altres torxes són massa fredes
per escalfar-me el cor.

Amor meu, recorda

Amor meu, recorda,
que si s'esdevé que jo mori:
tot el que aquesta ànima
fidel t'ha estimat.

I si poden estimar
les fredes cendres,
en el sepulcre encara
t'adoraré.

Pietro Metastasio

Vedi quanto t'adoro

Vedi quanto t'adoro ancora ingrato.
Con un tuo sguardo solo
Mi toglì ogni difesa, e mi disarmi.
Ed hai cor di tradirmi?
E puoi lasciarmi?

Ah, non lasciarmi, no,
Bell' idol mio;
Di chi mi fiderò
Se tu m'inganni?
Di vita mancherei
Nel dirti addio;
Chè viver non potrei
Fra tanti affanni.

Mira com t'adoro

Mira com t'adoro encara, ingrát,
només amb un esguard teu
em prens totes les defenses i em desarmes.
I tens el cor de traïr-me?
I després deixar-me?

Ai! No em deixis, no,
bell ídol meu:
de qui em refiaré,
si tu m'enganyes?
La vida em mancarà
al dir-te adéu;
car no podré viure
amb tanta aflicció.

Traduccions de Salvador Pila

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal

Amb el suport de

Castelló d'Empúries

Ayuntamiento de VALDEGOVIA
GRUBERko Udala

Amb el patrocini de

Coprodutors

Amb l'ajut de

CONSELL COMARCAL
DE L'ALT EMPORDÀ

Audi
Autopodium
Girona · Olot · Figueres · Vilabertran

PERE VENTURA
CAVA

Caixa d'Enginyers

Mitjans col·laboradors

En col·laboració amb

Liederabend · Nord Produccions i Events · Flauta Màgica
Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Heidelberger Frühling · Schubertiade · Wigmore Hall

PRÒXIMAMENT

Nicholas Angelich, piano

Obres de Bach/Busoni, Beethoven,
Prokófiev i Brahms

Diumenge 18 d'agost, 19:30 h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Christoph Prégardien, tenor Malcolm Martineau, piano

Franz Schubert
Die schöne Müllerin

Divendres 23 d'agost, 21:00 h
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

Venda d'entrades
www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Amb el suport de

Organitza

Associació
Franz Schubert
Barcelona

JOVENTUTS
MUSICALS
DE FIGUERES

www.schubertiada.cat